

大法的威严 ◎ 师父评注：评“大法的威严”

文/大陆大法粒子

【明慧网】师父在海外讲法时曾经说过：“大法有他的威严性”，“不是这个法谁都能得的”。师父的讲法一直指导着我，使我在人中一言一行都从法的角度去思考。在放下了自己的执著和向内找到自身的问题之后，我更多的是在大法的基点上去思考问题。这里面确实是一种对什么是符合常人状态的正确认识，对什么是真正的善的正确认识，对什么是正法与个人修炼的理性认识。

由于邪恶的迫害，我早已流落在外，生活上也是靠朋友接济。在今年五月初的假日里，我与妻子去一位亲戚家说明真相，顺便在他家落落脚。结果亲戚的儿子把我们包里几千块钱给偷走了。妻子说我们要向内找，钱被偷也许是去我们什么心，或什么执著，或什么不对。亲戚家的人都很着急，都在骂自己的儿子。我妻子对亲戚说：“偷了就偷了，没有关系，你们不要放在心上。”我觉得妻子的话里把人应该承担的责任都卸掉了，难道大法弟子的钱就那么好挣？难道大法弟子的钱就那么好偷？这不也是在助长邪恶势力吗？我们是应该向内找自己的问题，但向内找不是无原则的，更不能成为放纵各种邪恶因素的借口。朋友接济我们是为了我们更好的去做证实大法的工作，而且我们一直在严格要求自己，为什么在面对这种事时我们就总是认为是自己的问题呢？是不是邪恶就是在利用我们的善来钻我们思想的空子呢？所以我立刻跟亲戚表达了不同的看法：“小孩所偷的钱是一定要承担责任的，偷几千块钱完全是刑事犯罪了，我们决不能再纵容他这种行为。我们对他那么好，他却把我们的钱偷得一分钱不剩，完全是变异人的行为，所以他一定要承担他的责任。但我们希望你们大人不要背上包袱，要健康的生活。”

我表态后，亲戚看到了我话中柔中带钢的观点，马上就用狡猾的人心来威胁我说：“我们怕小孩不懂事，如果报警的话，他要在公安局把你们捅出来了会影响到你们的安全。”当时我妻子确有这些顾虑，也就跟着附和。但我看透了他们这种表面的关心，实际的威胁。我觉得亲戚的心态很不正，我要认可了他就是在害他们，他们就是在利用我们的善，以及我们流落在外可能怕暴露的不正心态。所以我坚决的说：“我希望小孩能回来，如果 24 小时内他不回来，他是想不到我敢报警的。”第二天亲戚跟我说，这钱他们一定要还我们，否则他会一辈子在亲朋好友中抬不起头来。我很高兴他能认识清楚道理，而且我也平静地收了他们代

儿子还我们的钱。

有一位学员跟我交流说，她丈夫一直干扰她修炼大法，经常威胁她、打骂她，现在逼她离婚。我就问她：“你既然能做到无怨无恨，你既然能做到不要一点家财，你没有在干扰中动摇一丝对大法的正信。那你到底怕什么？你是一个大法弟子，你是有威严的，难道大法弟子这么善却要一无所有睡街头、讨饭？难道这就不是在纵容你丈夫背后的邪恶因素吗？其实很多人它变异了，你越善它越欺负你、迫害你，如果你在去掉了自己的不纯后，你堂堂正正跟他说：如果因为我修大法而要离婚，那由你自己决定，但这个家的每一份财产我都要一份。同时你发正念铲除他背后的邪恶因素，你真这样做试试。”第二天这位阿姨跟我说，当她把自己心态放平静后，堂堂正正跟丈夫一说，把他惊得目瞪口呆地说：“你们修炼人不是不执著钱财吗？”阿姨说：“我们当然不执著钱财，但你在利用我这一点想来迫害一个大法弟子，那我们并不害怕有钱财，何况这个家的东西本来就有我一份。”从此她丈夫的无理收敛了很多。

我舅舅、舅妈过去都是修炼的人，在7·22的巨大压力面前，被邪恶的恐吓所吓倒，一直用什么胳膊扭不过大腿呀，无产阶级专政就是这样呀等等来掩盖自己的怕心。心里觉得大法好，背后也在修，却用所谓符合常人状态和各种人的行为来掩盖自己的怕心，例如与人去学太极拳、什么什么舞等等，而对常人议论大法、甚至攻击大法却熟视无睹，好像与自己无关，好像自己根本就不是大法中的一员。对我所做的证实大法的事也认为是搞政治、与人斗等等，不希望与我来往。一天，当我去给他们送师父新经文的时候，我舅舅说了我一通，要我不要再来。我当即严厉地跟他们指出：“你们从大法中得到了那么多好处，明明知道大法是最正的，江政府在造谣，你们却用人的肮脏的心来对待大法。你们还是一个正常人吗？还配做一个大法弟子吗？使你身心发生巨变的大法被邪恶这么糟蹋，你们却无动于衷，不敢去为大法说一句话，连我这个亲人来你们家都怕，你们还配做人吗？我自己堂堂正正修炼大法，没有一丝躲闪和害怕，赢来的是同事、领导、警察对大法和对大法弟子的尊敬，给人的形像就是大法弟子堂堂正正地做人，虽然我现在被邪恶迫害得流落在外，但我活得无比的高尚、活得无比的坦荡和洒脱。而你们呢，活得人不象人，鬼不象鬼，生活在霉暗的心态下，这还是人的正常状态吗？还是人的正常行为吗？”我一席严厉的话震撼了他们的心，使他们迅速看到了自己不正的心态，展现的就是大法的威严和大法弟子最正最正的心态。

有位离家的大法弟子去赴好朋友的约，准备跟他说明真相。可是没想到

自己的父母、丈夫和这位好朋友，以及单位领导与公安串通在一起，合谋把她抓到了转化班。这位大法弟子看清了邪恶在利用自己的善良、利用亲朋好友对自己的亲情来钻空子迫害大法弟子。她不为人情所动，不为亲朋好友所谓的为了她本人好的虚伪说法所动，用大法弟子无所畏惧的正信和生命去向他们证实大法，同时用正念和慈悲去揭露他们所有人的邪恶行径，铲除干扰、控制他们的另外空间的邪恶因素，使得这些人都迅速认识到自己所做的错误，并马上把她从转化班放了出来，使得参与者又都对她好了起来。解脱的不光是自己，还解脱了与这事有关的许多的生命。

有一位大法弟子去北京证实大法，去了后在北京却找不到一个可以住的旅馆，都是要登记身份证。他边找边想，这是不是要我吃苦呀？是不是要我放下什么心呀？他从这个角度想了半天，总觉得都不是。后来他想，我来北京是为了证实大法，是在做宇宙中最神圣、最正的事，那应该一切都是最好的、最正的，怎么可能没有地方住呢？他刚想完，就找到了一家很不错的旅馆，什么证明也不要。

大法弟子纯善的心态能使金刚都融化掉，而如果我们思想中不去求吃苦、求受难、不去把“肮脏当成美好”，那就会在我们身上体现出大法的威严。因为你不认为他们打你在给你德，而是在迫害大法；因为你不认为他们拿你的钱财是给你德，而是故意破坏大法及大法弟子；你不认为抓你进监狱是什么修炼，而是完全的针对大法的迫害等等。就是从正法的角度来看待一切邪恶的表现，就是不给邪恶钻任何你思想放任了的空子，就是不去默认任何邪恶对你的迫害。

去年4月，邪恶把我骗到了看守所，当它们审问我时，我没有一丝受审的感受，乐呵呵地把我们大法弟子纯正的一切充份体现出来，而且主意识非常清楚要在任何环境中纠正一切不正。它们问我是不是来这里提高来了，说我们学员都讲这里是修炼提高的好环境。我直接了当的说：“不是，这里决不是我这么高尚的人应该呆的地方。我是被骗、被无理绑架进来的，这对我是无理的迫害，这里也决不是我们大法弟子修炼提高的好地方，希望你们尽快把我放出去”。它们问我家庭背景，我就把我家庭成员中教授、博士、校长等职称一股脑全搬出来，让它们看看都是些什么样的人在修炼法轮大法。实际上就是告诉它们：我们大法弟子在人中都是很有才华的、很多都是常人社会中的精英、骨干，决不是什么精神空虚、寻找寄托之流。它们每说一句话我都把它们引向做人的正的轨迹，用我强大的正信和主意识去主导它们，以至后来它们都有些激动，眼光中对我充满敬意，对我丝毫没有敢迫害的想法。

在监仓里，我没有对犯人相互打人而指责它们，而是对它们讲法（或用‘道理’一词）：“以恶制恶，人学到的就是恶，因为你会把别人对你的恶发泄到其他人身上。而以善心来对待恶，人学到的就是善，能使人看到未来的美好。因为警察它表面假善而真实的心却不善，所以你们能感受到它们的恶，学到的还是恶，所以劳教改变不了人的本质，而法轮大法却能真正从本质上改变一个人，让人永远向善，永远憧憬美好，看到美好的希望。”我讲完后，犯人不打架了，相互能体谅了。在我被邪恶抓进看守所前，曾听很多学员讲他们怎么样在监狱里向犯人洪法，讲监狱里怎么样好修。我进去一看，这那里是我们修炼人应该呆的地方呀！到处是污言浊语，从思想到言行里流露出的都是肮脏。我就跟这些犯人讲清真相，通过自身的修炼让他们了解大法。但他们有的人问问题仅仅是为了消磨时光时，我又怎么能把大法当成口头禅到处说呢，这不是亵渎大法吗？所以我对向犯人洪法一直保持着理性的认识。而且这种肮脏的地方怎么可能是我们大法弟子修炼的好地方呢，我强烈的一念就是要迅速出去做我应该做的大法工作。

由于我一进来就跟看守提出我要炼功的要求，他们不答复我，而且派牢头监视我。我先不急，利用看守叫我出去谈话的机会，跟他们讲清真相，讲清大法修炼的实质，从各个角度来破他们被邪恶影响了的思想与观念，去纠正他们的一切不正，并启发它们善良的一面。当时我心中有一念，就是用我境界中的纯善去化解掉它们思想中的邪恶。很多时候是他们几个看守围着我，可我乐呵呵的心态和不断从善的一面跟他们讲清真相，启发它们的善，使他们都变了，连那些犯人认为最恶最恨的警察都变了。跟我说：“我值班的时候容许你炼十分钟，不能多。”我说：“十分钟我才开始，不够。”“那最多十五分钟”。我就笑了，我知道多谈无益，他们已经在变，这十五分钟的承诺和一个小时没有区别。因为我时刻都乐呵呵的，看守要我在犯人面前不要笑，以免他不好工作。我说这是我在大法中修出来的这样一个乐观的生命，我的本性就是如此。由于我每次跟他们说话时都是乐呵呵的，犯人看见了就害怕，认为我和警察的关系非同一般。因为他们对警察只能低头说话，再狠的犯人也只能对警察低头，哪还敢笑呀。这样对我的监视也是形同虚设，我炼功时他们还帮着我，犯人以为这葫芦里卖的什么药。

后来上面来了指示，要加强对我的监视，看守就要我不要再跟犯人洪法。我就说：“只要你们不来问我，我对谁都不说”。其实我知道人是很好奇的，你不说他会找你说。并且大法是有威严的，不是随便当口头禅到处说的。看守就指示牢头在仓里说不准再问关于法轮功的事。我真的不說話，一边干活一边想着法，脸上一直在笑。我笑着静静的干了

18 个小时活，一句话也没说。牢头第二天赶紧跟看守汇报说：“这个人定力太深了，他不说话我们大家都说不了话了”。是的，我心里没有丝毫高墙内外的压迫感受，非常明白我要出去。我的心静如止水却自在如意，没有任何东西能影响我的心。我跟犯人讲：“你们都是不知刑期的，而我的一切却是掌握在我自己手中的。其实我只要说一句‘不炼了’我就可以出去，可就是为了不说这一句话我呆在这里。”我的一言一行都赢来了警察和犯人对我的尊敬，我炼功没有人去说，警察看到了也不说。

有一天晚上我值班。天很热，我就给牢头和身边的犯人打扇子。没想到牢头突然爬起来惊慌地说：“先生呀你千万不能给我们打扇子呀，这可是违背天理的呀。”我马上停了下来，不再把这个行为当成我该做的善。一个月后，他们把我放了。我走的时候看守不敢过来，他在流泪，牢头为没有跟我吃上最后一餐而惋惜。我把我背下的经文写给了他。

回到派出所，它们要我写一个对法轮功的认识，写我为什么在看守所里面炼功、为什么在看守所里面洪法。我很清楚地看出了它们的恶意，就写了一个对大法的认识，其他一概不按它们的要求说。它们一看，说不行。骂骂咧咧说我不识相，还敢这么写，要判我三年劳教，说写得不合格，就退回给我重写。我思想中没有任何它们的逻辑，也没有对它们所说的任何东西的默认。我想要我重写，看来是我写得还不够份量，不够坚决。于是我提笔在开头写下了：“我认为法轮大法是万古难遇的最伟大的正法修炼。”当时我把我的心都定在了这一句话上，这就是我对邪恶的回答。它们立刻把我放了。

去年 10 月，省 610 办公室的负责人找我谈话，我一直用正信和智慧与它们谈话。它们无理的说到我师父的名字，我很理性的、平静的、但不可动摇的说：“你们必须对我师父尊敬，这是我们谈话的基点，否则谈话不可能进行下去。”它们盯着我的眼睛，看出了我那平静中不可动摇的正信，改变了这种做法。虽然我们都在谈笑风声，却在斗智斗勇。句句是刀光剑影，句句都是陷阱。它们给我摆了一天的龙门阵，最终是想要麻痹我的主意识，得到它们需要的东西。可从一开始我就知道了它们的真实意图，用大法所赋予我的智慧把这些阴谋化解。平静的谈话中有无数它们的恐吓，然而从我嘴里出来的都是对大法的正信。最后它们找不到漏洞，也找不到它们想得到的东西了，我却平静地说：“只要你们还有一丝善念和对大法的正确认识，我们大法弟子都会救度你们。”它们只好对我致谢。

后来我去到外地一位学员家，她丈夫是某学术领域的带头人，博士生导师。他看了我写的一些修炼心得体会后，对我非常尊重，把他们家最好的房间和他的书房腾出来给我，使我在这里安静的写了很多修炼体会去证实大法。而他自己却睡到一个不通风的小房间，并在那里写他那学科的十五纲要。很多学员不解的说：“我们来了他一点也不高兴，谁在他家住都是睡那个不通风的小房间，没想到他对你这么好，居然把他最好的东西都给了你，太不可思议了。”我自己体会，当你在人面前展现的都是大法弟子的理性、智慧、祥和，以及大法的威严时，人一定会对大法升起敬仰之心。他对我这么好，是因为大法的智慧和威严在我身上得以展现。我虽然不懂他那个学科的知识，可我用大法所赋予我的智慧从各个角度引导他去思考他那个学科，我说：“教授，我一点也不懂你的学科知识，可我刚才谈的认识，我相信你培养的博士生没有一个能有这么深刻的认识，连你自己都没有这么开阔的思维，而我这一切智慧都是从大法中来的。”我开玩笑地说：“教授，你应该授予我博士学位。”教授笑了，说他一定要好好研究一下《转法轮》。

评“大法的威严”

此弟子谈得非常好，这就是正法与个人修炼的不同，同时也体现了在个人修炼中坚实的基础。没有大法弟子的善就不是修炼人，大法弟子不能证实法就不是大法弟子。在揭露邪恶时也是在挽救众生、圆满自己的世界。

李洪志

2001年7月17日

Đại Pháp uy nghiêm
và
Nhận xét của sư phụ: Lời bình “Đại Pháp uy nghiêm”

Đại Pháp đích uy nghiêm

Văn/Đại Lục Đại Pháp lập tử

[Minh Huệ võng] Sư phụ tại hải ngoại giảng Pháp thời tăng kinh thuyết: “Đại Pháp hữu tha đích uy nghiêm tính”, “bất thị giá cá Pháp thủy đô năng đắc đích”. Sư phụ đích giảng Pháp nhất trực chỉ đạo trước ngã, sử ngã tại nhân trung nhất ngôn nhất hành đô từng Pháp đích giác độ khứ tư khảo. Tại phóng hạ liễu tự kỷ đích chấp trước hoà hướng nội trào đảo tự thân đích vấn đề chi hậu, ngã cánh đa đích thị tại Đại Pháp đích cơ điểm thượng khứ tương khảo vấn đề. Giá lý diện xác thực thị nhất chủng đối thập ma thị phù hợp thường nhân trạng thái đích chính xác nhận thức, đối thập ma thị chân chính đích Thiện đích chính xác nhận thức, đối thập ma thị Chính Pháp dữ cá nhân tu luyện đích lý tính nhận thức.

Do vu tà ác đích bách hại, ngã táo dĩ lưu lạc tại ngoại, sinh hoạt thượng dã thị khảo bằng hữu tiếp tế. Tại kim niên ngũ nguyệt sơ đích giá nhật lý, ngã dữ thê tử khứ nhất vị thân thích gia thuyết minh chân tướng, thuận tiện tại tha gia lạc lạc cước. Kết quả thân thích đích nhi tử bả ngã môn bao lý kỹ thiên khối tiền cấp thâm tẩu liễu. Thê tử thuyết ngã môn yếu hội nội trào, tiền bị thâm dã hứa thị khứ ngã môn thập ma tâm, hoặc thập ma chấp trước, hoặc thập ma bất đối. Thân thích gia đích nhân đô ngân trước cấp, đô tại mạ tự kỷ đích nhi tử. Ngã thê tử đối thân nhân thuyết: “Thâm liễu tự thâm liễu, một hữu quan hệ, nhĩ môn bất yếu phóng tại tâm thượng”. Ngã giác đắc nhi tử đích thoại lý bả bả nhân ưng cai thừa đam đích trách nhiệm đô tá diệu liễu, nan đạo Đại Pháp đệ tử đích tiền tự nã ma hảo tranh? Nan đạo Đại Pháp đệ tử đích tiền tự nã ma hảo thâm? Giá bất dã thị tại trợ trường tà ác thế lực ma? Ngã môn thị ưng cai hướng nội trào tự kỷ đích vấn đề, dẫn hướng nội trào bất thị vô nguyên tắc đích, cánh bất năng thành vi

Đại Pháp uy nghiêm

Một lập tử Đại Pháp ở Trung Quốc viết

[Minh Huệ Net] Khi giảng Pháp ở nước ngoài Sư phụ đã từng nói: “Đại Pháp có tính uy nghiêm của nó”, “Pháp này không phải ai cũng có thể đắc”. Lời giảng Pháp của Sư phụ đã luôn chỉ đạo tôi, cho phép tôi cân nhắc từ giác độ của Pháp mỗi lời nói mỗi hành động của mình ở cõi người. Sau khi vứt bỏ chấp trước của mình và tự hướng nội tìm ra vấn đề của tự thân, tôi lại càng cân nhắc các vấn đề trên cơ sở của Đại Pháp hơn nữa. [Phương] diện này thực sự có [liên quan] đến nhận thức chính xác đối với việc phù hợp với trạng thái người thường ra sao, nhận thức chính xác đối với Thiện chân chính ra sao, [cũng như] nhận thức có lý tính¹ đối với [vấn đề] ‘Chính Pháp và tu luyện cá nhân’ ra sao.

Vì sự bức hại của tà ác, từ lâu tôi đã lưu lạc ngoài [gia đình], sống dựa vào tiếp tế của bè bạn. Vào ngày lễ [Quốc tế Lao Động] đầu tháng Năm năm nay {2001}, tôi cùng vợ đến thăm một người thân để nói rõ chân tướng [về Đại Pháp], [và] thuận tiện tá túc lại nhà họ. Kết quả là con trai của vị thân nhân này đã lấy trộm của chúng tôi mấy nghìn nhân dân tệ rồi bỏ đi mất. Vợ tôi nói rằng chúng mình sẽ tìm bên trong, tiền mất cũng là để từ bỏ tâm nào đó của mình, hoặc chấp trước nào đó, hoặc điều gì đó không đúng. Người nhà vị thân này đều rất sốt sắng, đều lăng mạ con trai của họ. Vợ tôi nói vị thân nhân: “Lấy thì đã lấy rồi, cũng không hề gì; các vị không phải để tâm”. Tôi nhận thấy lời của vợ tôi làm trách nhiệm mà người ta nên phải gánh chịu đều rơi rụng cả; chẳng lẽ tiền của đệ tử Đại Pháp để kiếm lăm sao? Chẳng lẽ tiền của đệ tử Đại Pháp để trộm lăm sao? Đó chẳng phải khuyến khích thế lực tà ác là gì? Chúng tôi cần hướng nội mà tìm vấn đề bản thân; tuy nhiên hướng nội mà tìm không phải là vô nguyên tắc, càng

phóng túng các chủng tà ác nhân tố đích tá khẩu. Bằng hữu tiếp tế ngã môn thị vi liễu ngã môn cánh hảo đích khứ tổ chứng thực Pháp đích công tác, nhi thả ngã môn nhất trực tại nghiêm cách yêu cầu tự kỷ, vi thập ma tại diện đối giá chủng sự thời ngã môn tự tổng thị nhận vi thị tự kỷ đích vấn đề ni? Thị bất thị tà ác tự thị tại lợi dụng ngã môn đích Thiện lai toàn ngã môn tư tưởng đích không tử ni? Sở dĩ ngã lập khắc cân thân thích biểu đạt liễu bất đồng đích khán pháp: “Tiểu hài sở thân đích tiền thị nhất định yếu thừa đấm trách nhiệm đích, thân kỹ thiên khối tiền hoàn toàn thị hình sự phạm tội liễu, ngã môn quyết bất năng tái túng dung tha giá chủng hành vi. Ngã môn đối tha ná ma hảo, tha khước bả ngã môn đích tiền thân đặc nhất phận tiền bất thặng, hoàn toàn thị biến dị nhân đích hành vi, sở dĩ tha nhất định yếu thừa đấm tha đích trách nhiệm. Đăn ngã môn hy vọng nhĩ môn đại nhân bất yếu bôi thượng bao phục, yếu kháng kiện đích sinh hoạt.”

Ngã biểu thái hậu, thân thích khán đáo liễu ngã thoại trung nhu trung đối cương đích quan điểm, mã thượng tự dụng giáo hoạt đích nhân tâm lai uy hiệp ngã thuyết: “Ngã môn phạm tiểu hài bất đồng sự, như quả báo cánh đích thoại, tha yếu tại công an cục bả nhĩ môn thống xuất lai liễu hội ảnh hưởng đáo nhĩ môn đích an toàn.” Đương thời ngã thê tử xác hữu giá ta cố lự, dã tự cân trước phụ hoạ. Đăn ngã khán thấu liễu tha môn giá chủng biểu diện đích quan tâm, thực tế đích uy hiệp. Ngã giác đặc thân thích đích tâm thái ngân bất chính, ngã yếu nhận khả liễu tha tự thị tại hại tha môn, tha môn tự thị tại lợi dụng ngã môn đích Thiện, dĩ cập ngã môn lưu lạc tại ngoại khả năng phạm bạo lộ đích bất chính tâm thái. Sở dĩ ngã kiên quyết đích thuyết: “Ngã hy vọng tiểu hài năng hồi lai, như quả 24 tiểu thời nội tha bất hồi lai, tha thị tưởng bất đáo ngã cảm báo cánh đích.” Đệ nhị thiên thân thích cân ngã thuyết, giá tiền tha môn nhất định yếu hoàn ngã môn, phủ tắc tha hội nhất bôi tử tại thân bằng hảo hữu trung đãi bất khởi đầu lai. Ngã ngân cao hứng tha năng nhận thức thanh sở đạo lý, nhi thả ngã dã bình tĩnh địa thu liễu tha môn đại nhi tử hoàn ngã môn đích tiền.

không phải là cái có để phóng túng các chủng nhân tố tà ác. Bè bạn tiếp tế chúng tôi là để chúng tôi thực hiện công tác chứng thực Đại Pháp được tốt hơn, hơn nữa chúng tôi vẫn luôn đặt yêu cầu nghiêm khắc với bản thân; tại sao khi đối diện với việc này chúng tôi lại phải nhìn nhận tất cả là do vấn đề của mình? Phải chăng đây là tà ác đang lợi dụng cái Thiện của chúng tôi mà đào sâu vào khe hở trong tư tưởng chúng tôi? Do vậy tôi lập tức phát biểu quan điểm bất đồng với người thân thích: “Nhất định phải có trách nhiệm về số tiền mà cháu trai đã lấy; lấy đến mấy nghìn nhân dân tệ hoàn toàn là phạm tội hình sự rồi; chúng tôi quyết không dung túng hành vi này của cháu trai được. Chúng tôi đối với cháu tốt thế, ấy vậy mà cháu lấy tiền của chúng tôi chẳng sót lại đồng nào; hoàn toàn là hành vi của kẻ biến chất; do vậy cháu nhất định phải gánh chịu trách nhiệm của mình. Tuy nhiên chúng tôi hy vọng các vị người lớn không phải chịu gánh nặng này, cần phải sống khoẻ mạnh.”

Sau khi tôi trình bày, người thân thích nhận ra quan điểm trong cứng ngoài mềm ở lời tôi nói, [họ] lập tức dùng nhân tâm giáo hoạt mà uy hiệp tôi: “Chúng tôi e rằng con trẻ còn dại dột, nếu như báo cảnh sát, thì ở đồn công an nó sẽ nói toạc hết về ông bà, rồi lại ảnh hưởng đến sự an toàn của ông bà.” Lúc đó vợ tôi thực sự có băn khoăn ấy, nên cũng phụ hoạ theo. Tuy nhiên tôi thấy rõ rằng họ bề ngoài thì quan tâm, thực tế là uy hiệp. Tôi hiểu rằng tâm thái của thân nhân thật bất chính, nếu tôi đồng ý với họ thì tức là làm hại họ; họ đang lợi dụng cái Thiện của chúng tôi, cùng với tâm thái bất chính của chúng tôi là sợ bị lộ khi đang lưu lạc. Do vậy tôi kiên quyết nói: “Tôi hy vọng cháu sẽ trở về; nếu cháu không trở về trong 24 giờ tới, thì cháu sẽ không thể ngờ rằng tôi sẽ dám đi báo cảnh sát.” Hôm sau người thân thích bảo tôi rằng, số tiền ấy họ nhất định sẽ hoàn trả cho chúng tôi, nếu không suốt đời họ sẽ chẳng dám ngẩng đầu trước bè thân quyến. Tôi rất lấy làm vừa ý [vi] họ có thể nhận thức rõ ràng đạo lý, ngoài ra tôi cũng bình tĩnh nhận số tiền mà họ thay mặt con trai hoàn trả lại cho chúng tôi.

Hữu nhất vị học viên cân ngã giao lưu thuyết, tha trọng phu nhất trực can nhiều tha tu luyện Đại Pháp, kinh thường uy hiếp tha, đả mạ tha, hiện tại bức tha ly hôn. Ngã tự vấn tha: “Nhĩ ký nhiên năng tố đáo vô oán vô hận, nhĩ ký nhiên năng tố đáo bất yếu nhất điểm gia tài, nhĩ một hữu tại can nhiều trung động dao nhất ty đối Đại Pháp đích chính tín. Ná nhĩ đáo đề phạ thập ma? Nhĩ thị nhất cá Đại Pháp đệ tử, nhĩ thị hữu uy nghiêm đích, nan đạo Đại Pháp đệ tử giá ma Thiên khước yếu nhất vô sở hữu thụ nhai đầu, thảo phạm? Nan đạo giá tự bất thị tại tủng dung nhĩ trọng phu bối hậu đích tà ác nhân tố ma? Kỳ thực ngân đa nhân tha biến dị liễu, nhĩ viết Thiên tha viết khi phụ nhĩ, bách hại nhĩ, như quả nhĩ tại khứ diệu liễu tự kỷ bất thuận hậu, nhĩ đường đường chính chính cân tha thuyết: Như quả nhân vi ngã tu Đại Pháp nhi yếu ly hôn, ná do nhĩ tự kỷ quyết định, dẫn giá cá gia đích mỗi nhất phận tài sản ngã đô yếu nhất phận. Đồng thời nhĩ phát chính niệm sản trừ tha bối hậu đích tà ác nhân tố, nhĩ chân giá dạng tố thí thí.” Đệ nhi thiên giá vị a di cân ngã thuyết, đưng tha bả tự kỷ tâm thái phóng bình tĩnh hậu, đường đường chính chính cân trọng phu nhất thuyết, bả tha kinh đặc mục trùng khẩu ngại địa thuyết: “Nhĩ môn tu luyện nhân bất thị bất chấp trước tiền tài ma?” A di thuyết: “Ngã môn đưng nhiên bất chấp trước tiền tài, dẫn nhĩ tại lợi dụng ngã giá nhất điểm tương lai bách hại nhất cá Đại Pháp đệ tử, ná ngã môn tịnh bất hại phạ hữu tiền tài, hà hưởng giá cá gia đích đưng tây bản lai tự hữu ngã nhất phận.” Tủng thử tha trọng phu đích vô lý thu liễm liễu ngân đa.

Ngã cứu cứu, cứu ma quá khứ đô thị tu luyện đích nhân, tại 7.22 đích cự đại áp lực diện tiền, bị tà ác đích khủng hách sở hách đảo, nhất trực dụng thập ma các tỷ nữ bất quá đại thói a, vô sản giai cấp chuyên chính tự thị giá dạng a đẳng đẳng lai yểm cái tự kỷ đích phạ tâm. Tâm lý giác đặc Đại Pháp hảo, bối hậu dã tại tu, khước dụng sở vi phù hợp thường nhân trạng thái hoà các chủng nhân đích hành vi lai yểm cái tự kỷ đích phạ tâm, lệ như dữ nhân khứ học thái cực quyền, thập ma thập ma vũ đẳng đẳng, nhi đối thường nhân nghị luận Đại Pháp, thậm chí công kích Đại

Một học viên khác trao đổi với tôi, rằng chồng cô ấy vẫn luôn can nhiều đến tu luyện Đại Pháp của cô; thường uy hiếp cô, đánh chửi cô, hiện nay cưỡng bức cô ly hôn. Tôi liền hỏi cô: “Một khi cô đã có thể thực thi mà không oán hận, đã có thể không màng đến một mẫu gia tài, trong can nhiều cô đã chẳng dao động mảy may chính tín đối với Đại Pháp, vậy thì cô phải sợ hãi điều gì nữa? Cô là một đệ tử Đại Pháp, cô phải có sự uy nghiêm chứ; chẳng lẽ cái Thiên của đệ tử Đại Pháp lại làm [họ] thành những kẻ vô sở hữu ngủ ngoài đường đi xin ăn hay sao? Chẳng lẽ đó không phải là dung tủng các nhân tố tà ác sau lưng của chồng cô là gì? Thực ra [có] rất nhiều kẻ biến chất, cô mà càng Thiên thì họ lại càng nạt đối cô, bức hại cô; nếu như cô đã vứt bỏ những thứ bất thuận của mình, thì cô hãy đường đường chính chính² mà bảo chú ấy: ‘Nếu vì em tu Đại Pháp mà phải ly hôn, thì đây là anh tự quyết định; nhưng tài sản gia đình này cái gì em cũng có phần.’ Đồng thời cô phát chính niệm bài trừ các nhân tố tà ác sau lưng chú ấy; cô làm vậy thử xem.” Hôm sau cô ấy tìm tôi kể, rằng sau khi để tâm thái bình tĩnh, rồi đường đường chính chính trình bày với ông chồng, thì chú ấy giật mình thộn cả mặt ra mà nói: “Những người tu luyện các vị chẳng phải là không chấp trước tiền tài kia mà?” Cô nói: “Chúng em đưng nhiên không chấp trước tiền tài; tuy nhiên anh lại lợi dụng điểm ấy để mong bức hại một đệ tử Đại Pháp này; nhưng chúng em nào có e sợ sở hữu tiền tài đâu, hơn nữa những thứ trong nhà này ngay từ đầu em cũng đã có phần kia mà.” Từ đó trở đi những điều vô lý của chồng cô cũng dẹp đi nhiều.

Cậu và vợ tôi trước đây đều là người tu luyện; khi đối mặt với áp lực to lớn từ sự kiện 22 tháng Bảy, 1999, bị những điều hăm dọa của tà ác làm cho sợ hãi; [họ] vẫn luôn viện những thứ như ‘bấp tay sao sánh nổi bấp chân’, ‘chuyên chính của giai cấp vô sản là thế mà’, v.v để che đậy tâm sợ hãi của mình. Trong tâm nhận thấy Đại Pháp là tốt, vẫn giấu điểm tập; nhưng lại dùng cái gọi là ‘những hành vi con người phù hợp với trạng thái con người’ để che đậy tâm sợ hãi của bản thân; ví như cũng theo người ta học thái cực quyền, học nhảy, v.v; còn khi người thường nghị luận

Pháp khước thực thị vô đố, hảo tượng dữ tự kỷ vô quan, hảo tượng tự kỷ căn bản tự bất thị Đại Pháp trung đích nhất viên. Đối ngã sở tổ đích chứng thực Đại Pháp đích sự nhận vi thị cáo chính trị, dữ nhân đầu đẳng đẳng, bất hy vọng dữ ngã lai vãng. Nhất thiên, đương ngã khứ cấp tha môn tông Sư phụ tâm kinh văn đích thời hậu, ngã cứu cứu thuyết liễu ngã nhất thông, yếu ngã bất yếu tái lai. Ngã đương nghiêm lệ địa căn tha môn chỉ xuất: “Nhĩ môn tông Đại Pháp trung đắc đáo liễu ná ma đa hảo xứ, minh minh tri đạo Đại Pháp thị tối chính đích, Giang chính phủ tại tạo dao, nhĩ môn khước dụng nhân đích khảng tăng đích tâm lai đối đãi Đại Pháp. Nhĩ môn hải thị nhất cá chính thường nhân ma? Hải phối tổ nhất cá Đại Pháp đệ tử ma? Sử nhĩ thân tâm phát sinh cự biến đích Đại Pháp bị tà ác giá ma tao đập, nhĩ môn khước vô động vu trung, bất cảm khứ vi Đại Pháp thuyết nhất cú thoại, liên ngã giá cá thân nhân lai nhĩ môn gia đô phạ, nhĩ môn hải phối tổ nhân ma? Ngã tự kỷ đường đường chính chính tu luyện Đại Pháp, một hữu nhất ty đoá thiêm hoà hại phạ, doanh lai đích thị đồng sự, lĩnh đạo, cảnh sát đối Đại Pháp hoà đối Đại Pháp đệ tử đích tôn kính, cấp nhân đích hình tượng tự thị Đại Pháp đệ tử đường đường chính chính địa tổ nhân, tuy nhiên ngã hiện tại bị tà ác bách hại đắc lưu lạc tại ngoại, dẫn ngã hoạt đắc vô tỷ cao thượng, hoạt đắc vô tỷ đích thân đẳng hoà sái thoát. Nhi nhĩ môn ni, hoạt đắc nhân bất tượng nhân, quý bất tượng quý, sinh hoạt tại mai ám đích tâm thái hạ, giá hải thị nhân đích chính thường trạng thái ma? Hải thị nhân đích chính thường hành vi ma?” Ngã nhất tịch nghiêm lệ đích thoại trần hám liễu tha môn đích tâm, sử tha môn tấn tốc khán đáo liễu tự kỷ bất chính đích tâm thái, triển hiện đích tự thị Đại Pháp đích uy nghiêm hoà Đại Pháp đệ tử tối chính tối chính đích tâm thái.

Hữu vị ly gia đích Đại Pháp đệ tử khứ phó hảo bằng hữu đích ước, chuẩn bị căn tha thuyết minh chân tướng. Khả thị một tượng đáo tự kỷ đích phụ mẫu, trượng phu hoà giá vị hảo bằng hữu, dĩ cấp đơn vị lĩnh đạo dữ công an xuyên thông tại nhất khởi, hợp mưu bả tha trao đáo chuyên hoá ban. Giá vị Đại Pháp đệ tử khán thanh liễu tà ác tại lợi dụng tự kỷ đích

về Đại Pháp, thậm chí công kích Đại Pháp thì coi như không thấy; cứ như là mình vô can, cứ như là mình hoàn toàn không phải thành viên Đại Pháp. Đối với việc tôi chứng thực Đại Pháp thì [họ] cho là làm chính trị, đấu tranh với người ta, v.v. và không muốn giao thiệp với tôi. Một hôm tôi đến chơi và đưa cho họ kinh văn mới của Sư phụ, thì ông cậu tôi nói với tôi rất gay gắt, và bảo tôi đừng có đến nữa. Tôi liền nghiêm khắc chỉ ra cho họ: “Cậu mợ từ Đại Pháp mà được bao điều hay, biết rõ ràng Đại Pháp là hết sức đúng đắn; khi chính phủ Giang Trạch Dân vu khống, cậu mợ lại dùng cái tâm dơ bẩn của con người mà đối đãi với Đại Pháp. Cậu mợ có còn là một con người chân chính không? Còn xứng làm đệ tử Đại Pháp không? Đại Pháp vốn cải thiện thân thể của cậu mợ rất nhiều nay đang bị tà ác chà đạp như thế, cậu mợ lại chẳng động tâm, chẳng dám [hé răng] nói một câu cho Đại Pháp; ngay cả cháu là người thân thích mà cậu mợ cũng sợ đến nhà, cậu mợ có còn xứng làm người nữa không? Bản thân cháu đường đường chính chính tu luyện Đại Pháp, không mấy may trốn tránh e sợ; lại gây được tôn kính đối với Đại Pháp và đệ tử Đại Pháp của đồng sự, lãnh đạo và cảnh sát; hình ảnh tạo cho người ta là các đệ tử Đại Pháp là những người đang hoàng; tuy rằng cháu hiện đang bị tà ác bức hại nên phải lưu lạc, nhưng cuộc sống của cháu rất mực cao thượng, rất mực bình thân và phóng khoáng. Còn cậu mợ, sống người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm; cuộc sống tầm tối trong lòng; đây có phải là trạng thái bình thường của con người không? Có còn là hành vi bình thường của con người không?” Những lời nghiêm khắc của tôi đã làm rung chuyển tâm của họ, làm họ mau chóng nhận ra được tâm thái bất chính của mình, thì triển được sự uy nghiêm của Đại Pháp và tâm thái tối chính {đúng đắn nhất} của đệ tử Đại Pháp.

Một vị đệ tử Đại Pháp đã bỏ nhà, [cô ấy] theo hẹn đến gặp một người bạn, chuẩn bị giảng rõ chân tướng cho bạn. Tuy nhiên [cô ấy] không ngờ rằng cha mẹ mình, chồng mình, bạn mình, cũng như lãnh đạo ở đơn vị và công an đã thông đồng với nhau, lập mưu bắt cô ấy lên ‘lớp chuyên hoá’ {tẩy não}. Cô ấy đã thấy rõ là tà ác đang lợi dụng tính lương thiện của

thiện lương, lợi dụng thân bằng hảo hữu đối tự kỷ đích thân tình lai toàn không tử bách hại Đại Pháp đệ tử. Tha bất vi nhân tình sở động, bất vi thân bằng hảo hữu sở vi đích vi liễu tha bản thân hảo đích hư nguy thuyết pháp sở động, dụng Đại Pháp đệ tử vô sở úy cụ đích chính tín hoà sinh mệnh khứ hướng tha môn chứng thực Đại Pháp, đồng thời dụng chính niệm hoà tử bi khứ yết lộ tha môn sở hữu nhân đích tà ác hành kính, sản trừ can nhiễu, không chế tha môn đích lánh ngoại không gian đích tà ác nhân tố, sử đắc giá ta nhân đồ tấn tốc nhận thức đáo tự kỷ sở tố đích thác ngộ, tịnh mã thượng bả tha từng chuyển hoá ban phóng liễu xuất lai, sử đắc tham dự giả hựu đồ đối tha hảo liễu khởi lai. Giải thoát đích bất quang thị tự kỷ, hài giải thoát liễu dữ giá sự hữu quan đích hứa đa đích sinh mệnh.

Hữu nhất vị Đại Pháp đệ tử khứ Bắc Kinh chứng thực Đại Pháp, khứ liễu hậu tại Bắc Kinh khước trào bất đáo nhất cá khả dĩ trụ đích lữ quán, đồ thị yếu đăng ký thân phận chứng. Tha biên trào biên tường, giá thị bất thị yếu ngã cật khổ a? Thị bất thị yếu ngã phóng hạ thập ma tâm a? Tha từng giá cá giác độ tường liễu bán thiên, tổng giác đắc đồ bất thị. Hậu lai tha tường, ngã lai Bắc Kinh thị vi liễu chứng thực Pháp, thị tại tố vũ trụ trung tối thần thánh, tối chính đích sự, ná ung cai nhất thiết đồ thị tối hảo đích, tối chính đích, chằm ma khả năng một hữu địa phương trụ ni? Tha cương tường, trụ trào đáo liễu nhất gia ngân bất thác đích lữ quán, thập ma chứng minh đã bất yếu.

Đại Pháp đệ tử thuần thiện đích tâm thái năng sử kim cương đồng dung hoá điệu, nhi như quả ngã môn tư tưởng trung bất khứ cầu cật khổ, cầu thụ nạn, bất khứ bả “kháng tăng đương thành mỹ hảo”, ná tự hội tại ngã môn thân thượng thể hiện xuất Đại Pháp đích uy nghiêm. Nhân vi nhĩ bất nhận vi tha môn đã nhĩ tại cấp nhĩ đức, nhi thị tại bách hại Đại Pháp; nhân vi nhĩ bất nhận vi tha môn ná nhĩ đích tiền tài thị cấp nhĩ đức, nhi thị cố ý phá hoại Đại Pháp cấp Đại Pháp đệ tử; nhĩ bất nhận vi trào nhĩ tiên giam ngục thị thập ma tu luyện, nhi thị hoàn toàn đích chằm đối Đại Pháp đích bách hại đẳng đẳng. Tự thị từng

bản thân cô, lợi dụng tình thân đối với cô của bè bạn thân quyến để đào sâu vào bức hại đệ tử Đại Pháp. Cô ấy chẳng vì nhân tình mà lay động, cũng chẳng vì những lời thuyết phục giả dối gọi là ‘muốn điều tốt cho bản thân cô’ của bạn bè thân quyến mà lay động; [cô ấy] đã dùng chính tín và sinh mệnh vô sở úy {không sợ hãi} của đệ tử Đại Pháp để chứng thực Đại Pháp cho họ, đồng thời dùng chính niệm và từ bi mà vạch rõ những hành vi tà ác của họ, tiêu trừ can nhiễu và không chế các nhân tố tà ác của họ tại các không gian khác, làm cho họ nhanh chóng nhận ra chỗ sai lầm của mình, và lập tức thả cô ra khỏi lớp chuyển hoá, làm cho những người tham dự trở lại đối xử tốt với cô. Không chỉ giải thoát bản thân, [cô ấy] đã giải thoát rất nhiều sinh mệnh liên quan đến việc này.

Có một vị đệ tử Đại Pháp đến Bắc Kinh để chứng thực Đại Pháp; đến nơi rồi nhưng tìm không được khách sạn nào ở Bắc Kinh có thể tạm trú được, [vị] đều yêu cầu đăng ký chứng minh thư. Anh ta vừa tìm vừa nghĩ: ‘Có phải là ta cần chịu khổ không? Có phải là cần vứt bỏ tâm nào không?’ Anh ta cứ suy nghĩ theo khía cạnh ấy cả nửa ngày trời, sau nhận ra là không phải. Sau đó anh ta nghĩ: ‘Ta đến Bắc Kinh là để chứng thực Pháp, là việc thần thánh nhất, đúng đắn nhất nơi vũ trụ này, vậy mọi thứ đều cần phải tốt nhất, đúng đắn nhất; có sao lại không tìm được nơi tạm trú?’ Anh ấy vừa nghĩ vậy xong, liền tìm được một khách sạn tốt, mà không cần chứng minh thư gì hết.

Tâm thái thuần thiện của đệ tử Đại Pháp có thể hoà tan cả kim cương; nếu như trong tư tưởng chúng ta không cầu chịu khổ, cầu chịu nạn, không coi “dơ bẩn như tốt đẹp”, thì như vậy trên thân thể chúng ta sẽ thể hiện ra uy nghiêm của Đại Pháp. Bởi vì chư vị không coi việc họ đánh đập chư vị là cấp đức cho chư vị, mà là đang bức hại Đại Pháp; bởi vì chư vị không coi việc họ lấy tiền tài của chư vị là cấp đức cho chư vị, mà là cố ý phá hoại Đại Pháp cùng đệ tử Đại Pháp; chư vị không coi việc tống chư vị vào lao ngục là để tu luyện này khác, mà hoàn toàn là bức hại nhắm thẳng vào Đại Pháp, v.v. Đó chính là từ giác độ Chính

Chính Pháp đích giác độ lai khán đãi nhất thiết tà ác đích biểu hiện, tựu thị bất cấp tà các toàn nhậm hà nhĩ tư tưởng phóng nhậm liễu đích không tử, tựu thị bất khứ mặc nhậm hà tác ác đối nhĩ đích bức hại.

Khứ niên 4 nguyệt, tà ác bả ngã biên đáo liễu khám thủ sở, đương ta môn thẩm vấn ngã thời, ngã một hữu nhất ty thụ thẩm đích cảm thụ, lạc a a địa bả ngã môn Đại Pháp đệ tử thuần chính đích nhất thiết sung phần thể hiện xuất lai, nhi thả chủ ý thức phi thường thanh sở yếu tại nhậm hà hoàn cảnh trung củ chính nhất thiết bất chính. Tha môn vấn ngã thị bất thị lai giá lý đề cao lai liễu, thuyết ngã môn học viên đô giảng giá lý thị tu luyện đề cao đích hảo hoàn cảnh. Ngã trực tiếp liễu đương đích thuyết: “Bất thị, giá lý quyết bất thị ngã giá ma cao thượng đích nhân ung cai ngại đích địa phương. Ngã thị bị biến, bị vô lý bằng giá tiền lai đích, giá đối ngã thị vô lý đích bách hại, giá lý đã quyết bất thị ngã môn Đại Pháp đệ tử tu luyện đề cao đích hảo địa phương, hy vọng nhĩ môn tận khoái bả ngã phóng xuất khứ”. Tha môn vấn ngã gia đình bối cảnh, ngã tựu bả ngã gia đình thành viên trung giáo thụ, bác sỹ, hiệu trưởng đẳng chức xung nhất cổ não toàn ban xuất lai, nhượng tha môn khán khán đô thị ta thập ma dạng đích nhân tại tu luyện Pháp Luân Đại Pháp. Thực tế thượng tựu thị cáo tố tha môn: ngã môn Đại Pháp đệ tử tại nhân trung đô thị ngân hữu tài hoa đích, ngân đa đô thị thường nhân xã hội trung đích tinh anh, cốt cán, quyết bất thị thập ma tinh thần không hư, tầm trào kỹ thác chi lưu. Tha môn mỗi thuyết nhất cú thoại ngã đô bả tha môn dẫn hướng tố nhân đích chính đích quỹ đạo, dụng ngã cường đại đích chính tín hoá chủ ý thức khứ chủ đạo tha môn, dĩ chí hậu lai tha môn đô hữu ta kích động, nhân quang trung đối ngã sung mãn kính ý, đối ngã ty hào một hữu cảm bách hại đích tưởng pháp.

Tại giam thương lý, ngã một hữu đối phạm nhân tương hồ đã nhân nhi chỉ trách tha môn, nhi thị đối tha môn giảng Pháp (hoặc dụng ‘đạo lý’ nhất từ): “Dĩ ác chế ác, nhân học đáo đích tựu thị ác, nhân vi nhĩ hội bả biệt nhân đối nhĩ đích ác phát tiết đáo kỳ tha nhân thân thượng. Nhi dĩ thiện tâm lai đối đãi ác, nhân

Pháp mà đối đãi với hết thấy những biểu hiện của tà ác, chính là không cho tà ác bất kể sơ hở trong tư tưởng chưa dứt bỏ được của chư vị, chính là không âm thầm thừa nhận bất kể bức hại nào của tà ác đối với chư vị.

Tháng Tư năm ngoái, tà ác đã lừa được tôi đến trại giam; trong khi chúng thẩm vấn tôi, tôi không một chút may mắn cảm thấy như đang chịu thẩm vấn, [mà] vui vẻ thể hiện được đầy đủ sự thuần chính của các đệ tử Đại Pháp, hơn nữa chủ ý thức hết sức tinh táo tại bất kể hoàn cảnh nào cũng uốn nắn được hết thấy những gì bất chính. Chúng hỏi tôi rằng phải chăng [tôi] đến đây để nâng cao [bản thân], rằng các học viên chúng ta đều nói rằng nơi đây là hoàn cảnh tốt để tu luyện nâng cao. Tôi nói thẳng: “Không phải, đây không phải là nơi ở dành cho người cao thượng như tôi. Tôi đã bị lừa dối, bị bắt cóc một cách vô lý mới đến đây; đối với tôi đó là sự bức hại vô lý; nơi đây nhất định không phải là chỗ tốt cho các đệ tử Đại Pháp chúng tôi tu luyện nâng cao; [tôi] hy vọng rằng các ông thả tôi ra càng sớm càng tốt”. Chúng hỏi hoàn cảnh gia đình tôi, tôi bèn kể ra những vị giáo sư, tiến sỹ, hiệu trưởng trong các thành viên gia đình, v.v. để chúng biết được những người tập Pháp Luân Đại Pháp là những người như thế nào. Trên thực tế là nói với chúng rằng: đệ tử Đại Pháp ở nơi người thường đều là những người rất tài hoa, rất nhiều người là tinh anh, cốt cán ngoài xã hội người thường, chứ nhất định không phải là những [người] tinh thần rộng tuyền, đang truy tìm chỗ dựa. Chúng mỗi lần nói một câu tôi lại dẫn hướng chúng về quỹ đạo làm người đúng đắn, dùng chính tín và chủ ý thức mạnh mẽ của mình để làm chủ chúng, đến mức về sau chúng đều rất xúc động, nhìn tôi với nhãn quan kính trọng, đối với tôi không may may có ý đồ bức hại.

Trong nhà giam, tôi không chỉ trích các phạm nhân đối với việc họ đánh nhau, mà lại giảng Pháp cho họ (hoặc nói một từ ‘đạo lý’): “Lấy ác chế ác, thì điều con người học là ác, bởi vì các vị lấy điều người khác đối ác với mình mà phát tiết lên thân người ta. Còn lấy thiện tâm đối đãi ác, thì điều con người học là

học đáo đích tựu thị thiện, năng sử nhân khán đáo vị lai đích mỹ hảo. Nhân vi cảnh sát tha biểu diện giả thiện nhi chân thực đích tâm khước bất thiện, sở dĩ nhĩ môn năng cảm thụ đáo tha môn đích ác, học đáo đích hài thị ác, sở dĩ lao giáo cải biến bất liễu nhân đích bản chất, nhi Pháp Luân Đại Pháp khước năng chân chính từng bản chất thượng cải biến nhất cá nhân, nhượng nhân vĩnh viễn hướng thiện, vĩnh viễn sung tình mỹ hảo, khán đáo mỹ hảo đích hy vọng.” Ngã giảng hoàn hậu, phạm nhân tựu bắt đả giả liễu, tương hỗ năng thể lượng liễu. Tại ngã bị tác ác trào tiến khám thủ sở tiền, tăng thính ngân đa học viên giảng tha môn chăm ma dạng tại giam ngục lý hướng phạm nhân hồng Pháp, giảng giam ngục lý chăm ma dạng hảo tu. Ngã tiến khứ nhất khán, giá ná lý thị ngã môn tu luyện nhân ung cai ngại đích địa phương a! Đáo xứ thị ô ngôn trợ ngữ, từng tư tưởng đáo ngôn hành lý lưu lộ xuất đích đô thị kháng tăng. Ngã tựu cân giá ta phạm nhân giảng thanh chân tướng, thông qua tự thân đích tu luyện nhượng tha môn liễu giải Đại Pháp. Đãn tha môn hữu đích nhân vấn vấn đề cần cần thị vi liễu tiêu ma đích quang thời, ngã hựu chăm ma năng bả Đại Pháp đương thành khẩu đầu thiên đáo xứ thuyết ni, giá bất thị tiết độc Đại Pháp a? Sở dĩ ngã đối hướng phạm nhân hồng Pháp nhất trực bảo trì trước lý tính đích nhận thức. Nhi thả giá chủng kháng tăng đích địa phương chăm ma khả năng thị ngã môn Đại Pháp đệ tử tu luyện đích hảo địa phương ni, ngã cường liệt đích nhất niệm tựu thị yếu tấn tốc xuất khứ tổ ngã ung cai tổ đích Đại Pháp công tác.

Do vu ngã nhất tiên lai tựu cân khám thủ đề xuất ngã yếu luyện công đích yêu cầu, tha môn bất đáp phục ngã, nhi thả phái lao đầu giam thị ngã. Ngã tiên bắt cấp, lợi dụng khám thủ khiểu ngã xuất khứ đàm thoại đích cơ hội, cân tha môn giảng thanh chân tướng, giảng thanh Đại Pháp tu luyện đích thực chất, từng các cá giác độ lai phá tha môn bị tà ác ảnh hưởng liễu đích tư tưởng dữ quan niệm, khứ củ chính tha môn đích nhất thiết bất chính, tịnh khai phát tha môn thiện lương đích nhất diện. Đương thời ngã tâm trung hữu nhất niệm, tựu thị dụng ngã cảnh giới trung đích thuần thiện khứ hoá giải diệu tha môn tu

thiện, có thể làm con người nhận ra điều tốt đẹp tương lai. Do biểu hiện của cảnh sát là thiện giả còn thực tâm lại bất thiện, nên các vị có thể cảm thụ thấy cái ác của họ, [và] điều học được cũng lại là ác; do đó lao động cải tạo không cải biến được bản chất con người; nhưng Pháp Luân Đại Pháp lại có thể cải biến cá nhân từ bản chất trở đi, làm [họ] vĩnh viễn hướng thiện, vĩnh viễn hướng đến điều tốt đẹp, nhận ra những kỳ vọng tốt đẹp.” Tôi giảng xong, các phạm nhân không đánh nhau nữa, có thể thông cảm với nhau. Trước khi tôi bị tà ác bắt vào trại giam, [tôi] đã nghe nhiều học viên kể rằng họ đã ở trong ngục hồng Pháp cho phạm nhân ra sao, tu ở trong ngục tốt như thế nào. [Nhưng] một khi tôi bị bắt vào đó, thì chỗ ấy mà là nơi mà những người tu luyện chúng ta nên ở ư! Đâu đâu cũng có lời ô trợc, từ tư tưởng đến ngôn ngữ hành vi đều tuân ra những điều dơ bẩn. Tôi bèn giảng rõ chân tướng với những phạm nhân ấy, thông qua tu luyện của bản thân mình để cho họ có thể hiểu rõ được Đại Pháp. Tuy nhiên trong họ có những người hỏi vấn đề này nọ chỉ để giết thời gian; ‘Tại sao tôi có thể biến Đại Pháp thành thứ nói vung khắp mọi nơi kia chứ, đó chẳng phải là báng bổ Đại Pháp ư?’ Do đó [khi] tôi hồng Pháp cho các phạm nhân đều luôn duy trì nhận thức có lý tính ấy. Hơn nữa một nơi dơ bẩn như thế làm sao có thể là nơi tốt cho tu luyện của đệ tử Đại Pháp chúng ta được; một [ý] niệm mạnh mẽ của tôi luôn là muốn nhanh chóng thoát ra để làm các công tác Đại Pháp mà tôi cần thiết phải làm.

Vì ngay từ khi vào tôi đã đề xuất đến gác ngục những yêu cầu luyện công mà tôi cần, [nên] họ không trả lời tôi, mà còn phái người cai tù giám sát tôi. Đầu tiên tôi không vội, mà lợi dụng cơ hội người gác ngục gọi tôi ra nói chuyện, để giảng rõ chân tướng cho họ, giảng rõ thực chất tu luyện Đại Pháp, từ các giác độ khác nhau mà phá tư tưởng và quan niệm của họ đã bị tà ác ảnh hưởng, mà uốn nắn cho đúng hết thấy những gì không đúng của họ, hơn nữa lại khai phát mặt lương thiện trong họ. Lúc ấy trong tôi có một niệm, rằng dùng sự thuần thiện nơi cảnh giới của mình mà hoá giải hết những tà ác trong tư tưởng củ họ. Có

tương trung đích tà ác. Ngạn đa thời hậu thị tha môn kỹ cá khán thủ vi trước ngã, khả ngã lạc a a đích tâm thái hoà bất đoạn từng thiện đích nhất diện cân tha môn giảng thanh chân tướng, khái phát tha môn đích thiện, sử tha môn đồ biến liễu, liên ná ta phạm nhân nhận vi tối ác tối hận đích cảnh sát đồ biến liễu. Cân ngã thuyết: “Ngã trị ban đích thời hậu dung hứa nhĩ luyện thập phân chung, bất năng đa.” Ngã thuyết: “Thập phân chung ngã tài khai thủy, bất cú.” “Ná tối đa thập ngũ phân chung”. Ngã tự tiểu liễu, ngã tri đạo đa đàm vô ích, tha môn dĩ kinh tại biến, giá thập ngũ phân chung đích thừa nặc hoà nhất cá tiểu thời một hữu khu biệt. Nhân vi ngã thời khắc đồ lạc a a đích, khám thủ yếu ngã tại phạm nhân diện tiền đích yếu tiểu, dĩ miễn tha bất hảo công tác. Ngã thuyết giá thị ngã tại Đại Pháp trung tu xuất lai đích giá dạng nhất cá lạc quan đích sinh mệnh, ngã đích bản tính tự thị như thử. Do vu ngã mỗi thứ cân tha môn thuyết thoại thời đồ thị lạc a a đích, phạm nhân khán kiến liễu tự hại phạ, nhận vi ngã hoà cảnh sát đích quan hệ phi đồng nhất ban. Nhân vi tha môn đối cảnh sát chỉ năng đề đầu thuyết thoại, tái ngạn đích phạm nhân dã chỉ năng đối cảnh sát đề đầu, nã hài đàm tiểu a. Giá dạng đối ngã đích giam thị dã thị ảnh hưởng đồng hư thiết, ngã luyện công thời tha môn hài bang trước ngã, phạm nhân dĩ vi giá hồ lô lý mại đích thập ma dược.

Hậu lai thượng diện lai liễu chỉ thị, yếu gia cường đối ngã đích giam thị, khám thủ tự yếu ngã bất yếu tái cân phạm nhân hồng Pháp. Ngã tự thuyết: “Chỉ yếu nhĩ môn bất lai vấn ngã, ngã đối thủy đồ bất thuyết”. Kỳ thực ngã tri đạo nhân thị ngạn hiểu kỳ đích, nhĩ bất thuyết tha hội trao nhĩ thuyết. Tịnh thả Đại Pháp thị hữu uy nghiêm đích, bất thị tùy tiện khâu đầu thiện đáo xứ thuyết đích. Khám thủ tự chỉ thị lao đầu tại thương lý thuyết bất thủy tái vấn quan vu Pháp Luân Công đích sự. Ngã chân đích bất thuyết thoại, nhất biên cán hoạt nhất biên tưởng trước Pháp, kiểm thượng nhất trực tại tiểu. Ngã tiểu trước tĩnh tĩnh đích cán liễu 18 cá tiểu thời hoạt, nhất cú thoại dã một thuyết. Lao đầu đệ nhị thiên cần khăn cân khám thủ hỏi báo thuyết: “Giá cá nhân định lực thái thâm liễu, tha bất thuyết thoại ngã

rất nhiều lần vài người gác ngục trong số họ quây quần quanh tôi, tôi có thể bằng tâm thái vui vẻ chan hoà và thiện liên tục đề giảng rõ chân tướng cho họ, khởi phát tính thiện trong họ, làm họ đều cải biến; ngay cả vị cảnh sát mà phạm nhân coi là ác nhất và căm hận nhất cũng cải biến. [Anh ta] nói với tôi: “Khi tôi trực ban thì cho phép anh luyện trong mười phút, không được lâu.” Tôi nói: “Mười phút thì tôi mới kịp bắt đầu, không đủ.” “Vậy thì tối đa là mười lăm phút”. Tôi bèn cười; tôi hiểu rằng nói nhiều vô ích, họ đã đang cải biến rồi, đồng ý mười lăm phút ấy với cả một giờ đồng hồ nào có khác gì đâu. Bởi vì tôi lúc nào cũng đều vui vẻ, nên lính gác ngục yêu cầu tôi không được cười trước mặt phạm nhân, nếu không họ không công tác tốt. Tôi nói rằng tôi ở trong Đại Pháp mà tu được sinh mệnh lạc quan ấy, bản tính của tôi là như thế. Bởi vì mỗi lần tôi nói chuyện với họ [tôi] đều vui vẻ, nên phạm nhân thấy vậy đều e sợ, cho rằng quan hệ giữa tôi và cảnh sát không phải bình thường. Là vì họ trước mặt cảnh sát chỉ có thể cúi đầu mà nói chuyện, ngay cả phạm nhân ghê gớm nhất cũng chỉ có thể cúi đầu, hướng là dám mỉm cười. Như thế ảnh hưởng của việc giam thị đối với tôi chung quy cũng như không; khi luyện công [cảnh sát] họ lại còn giúp đỡ tôi, phạm nhân do vậy lại cho rằng trong hồ lô của tôi hỏi không hiểu còn phương thuốc gì nữa đây.

Sau đó có chỉ thị ở trên xuống, yêu cầu tăng cường giám sát tôi, nên người gác ngục yêu cầu tôi không được tiếp tục hồng Pháp cho phạm nhân. Tôi bèn nói: “Chỉ cần các vị đừng đến tìm hỏi tôi, thì tôi cũng không cùng ai nói chuyện”. Kỳ thực tôi biết rằng con người ta rất hiểu kỳ, chur vị mà không nói thì họ sẽ tìm chur vị để nói. Hơn nữa Đại Pháp là uy nghiêm, không phải tùy tiện ở đâu cũng mở miệng nói. Người gác ngục bèn chỉ thị cai tù ở phòng giam yêu cầu không ai được nói về chuyện Pháp Luân Công. Tôi đã thật sự không nói, vừa làm việc vừa nghĩ đến Pháp, và trên mặt luôn tươi cười. Tôi im lặng tươi cười làm việc suốt 18 tiếng, không hề nói một câu. Hôm sau người cai tù vội báo cáo lên người gác ngục: “Định lực của người này thâm sâu quá, anh ta không nói gì thì mọi người chúng tôi cũng

môn đại gia đô thuyết bất liễu thoại”. Thị vi, ngã tâm lý một hữu ty hào cao tường nội ngoại đích áp bách cảm thụ, phi thường minh bạch ngã yếu xuất khứ. Ngã đích tâm tĩnh như chỉ thủy khước tự tại như ý, một hữu nhậm hà đông tây năng ảnh hưởng ngã đích tâm. Ngã cân phạm nhân giảng: “Nhĩ môn đô thị bất tri hình kỳ đích, nhi ngã đích nhất thiết khước thị chương ác tại ngã tự kỷ thủ trung đích. Kỳ thực ngã chỉ yếu thuyết nhất cú ‘bất luyện liễu’ ngã tự khả dĩ xuất khứ, khả tự thị vi liễu bất thuyết giá nhất cú thoại ngã ngại tại giá lý.” Ngã đích nhất ngôn nhất hành đô doanh lai liễu cảnh sát hoà phạm nhân đối ngã đích tôn kính, ngã luyện công một hữu nhân khứ thuyết, cảnh sát khán đáo liễu dã bất thuyết.

Hữu nhất thiên văn thượng ngã trị ban. Thiên ngân nhiệt, ngã tự cấp lao đầu hoà thân biên đích phạm nhân đả phiên tử. Một tường đáo lao đầu đột nhiên bà khởi lai kinh hoang địa thuyết: “Tiên sinh a nhĩ thiên vạn bất năng cấp ngã môn đả phiên tử a, giá khả thị vi bôi thiên lý đích a.” Ngã mã thượng đình liễu hạ lai, bất tái bả giá cá hành vi đương thành ngã cai tổ đích thiện. Nhất cá nguyệt hậu, tha môn bả ngã môn phóng liễu. Ngã tẩu đích thời hậu khám thủ bất cảm quá lai, tha tại lưu lệ, lao đầu vi một hữu cân ngã cật thượng tối hậu nhất xan nhi uyên than. Ngã bả ngã bôi hạ đích kinh văn tả cấp liễu tha.

Hồi đáo phái xuất sở, tha môn yếu ngã tả nhất cá đối Pháp Luân Công đích nhận thức, tả ngã vi thập ma tại khám thủ sở lý diện luyện công, vi thập ma tại khám thủ sở lý diện hồng Pháp. Ngã ngân thanh sở địa khán xuất liễu tha môn đích ác ý, tự tả liễu nhất cá đối Đại Pháp đích nhận thức, kỳ tha nhất khái bất án tha môn đích yêu cầu thuyết. Tha môn nhất khán, thuyết bất hành. Mạ mạ liệt liệt thuyết ngã bất thức tướng, hài cảm giá ma tả, yếu phán ngã tam niên lao giáo, thuyết tả đặc bất hợp cách, tự thoái hồi cấp ngã trùng tả. Ngã tư tưởng trung một hữu nhậm hà tha môn đích la tập, dã một hữu đối tha môn sở thuyết đích nhậm hà đông tây mặc nhận. Ngã tường yếu ngã trùng tả, khán lai thị ngã tả đặc hài bất cú phân lượng, bất cú kiên định. Vu thị ngã đề

không ai nói gì”. Thực tế, trong tâm tôi không hề có mấy may chút cảm giác áp bức [dầu ở] bên trong hay bên ngoài bức tường [nhà giam], rất tỏ rõ rằng tôi cần thoát ra. Tâm của tôi tĩnh như nước lặng và tự tại như ý, không có bất kể điều gì có thể ảnh hưởng đến tâm của tôi. Tôi nói với phạm nhân: “Các vị đều không biết được kỳ hạn giam giữ của mình, còn hết thấy mọi điều của mình tôi đều nắm vững trong lòng tay. Thực ra tôi chỉ cần nói một câu ‘không luyện công’ thì tôi ra ngay; nhưng tôi không nói câu ấy nên tôi vẫn ở tại nơi này.” Mỗi câu nói mỗi hành động của tôi đều giành được sự tôn kính từ phía cảnh sát và phạm nhân đối với tôi; tôi luyện công thì không ai nói gì, cảnh sát trông thấy cũng không nói gì.

Một hôm tôi trực ban buổi đêm. Trời rất nóng, tôi bèn quạt cho cai tù và các phạm nhân quanh mình. Không ngờ rằng người cai tù đột nhiên bò dậy hoảng sợ nói: “Này tiên sinh, ông nhất định không thể quạt cho chúng tôi được; làm thế là phạm vào thiên lý³.” Tôi lập tức dừng ngay lại, và không [bao giờ] lại coi hành vi như thế là việc thiện mà lẽ ra tôi cần phải làm. Một tháng sau, họ thả tôi ra. Lúc tôi đi thì người gác ngục không dám đến, [vi] anh ấy đang khóc; còn người cai tù cứ than tiếc vì không cùng tôi ăn bữa cuối cùng. Tôi bèn viết một bài kinh văn mà tôi nhớ được rồi để lại cho anh ta.

Về đến đồn cảnh sát, họ yêu cầu tôi viết nhận thức cá nhân về Pháp Luân Công, viết tại sao tôi luyện công trong trại giam, tại sao [tôi] hồng Pháp trong trại giam. Tôi nhận thấy quá rõ ác ý của họ, cho nên tôi viết về nhận thức cá nhân đối với Đại Pháp, còn tất cả những thứ khác đều không tuân theo yêu cầu mà họ nói. Họ xem một lượt và bảo rằng như thế không được. Mắng chửi vung cả lên rồi họ nói rằng tôi không có hiểu biết, lại còn dám viết như thế, rằng sẽ tống tôi vào trại lao động cải tạo trong ba năm, rằng tôi viết vậy không hợp cách, rồi họ trả lại yêu cầu tôi viết lại. Trong tư tưởng của mình tôi không chấp nhận cái logic của họ, cũng không thừa nhận bất kể điều gì họ nói. Tôi nghĩ rằng nếu cần viết lại, thì nghĩa là tôi đã viết chưa đủ độ, chưa đủ

bút tại khai đầu tả hạ liễu: “Ngã nhận vi Pháp Luân Đại Pháp thị vạn cổ nan ngộ đích tối vĩ đại đích chính Pháp tu luyện.” Đương thời ngã bả ngã đích tâm đô định tại liễu giá nhất cú thoại thượng, giá tự thị ngã đối tà ác đích hồi đáp. Tha môn lập khắc bả ngã phóng liễu.

Khứ niên 10 nguyệt, tinh 610 bạn công thất đích phụ trách nhân trao ngã đàm thoại, ngã nhất trực dụng chính tín hoà trí huệ dữ tha môn đàm thoại. Tha môn vô lý đích thuyết đáo ngã Sư phụ đích danh tự, ngã ngân lý tính đích, bình tĩnh đích, dẫn bất khả động dao đích thuyết: “Nhĩ môn tất tu đối ngã Sư phụ tôn kính, giá thị ngã môn đàm thoại cơ điếm, phủ tắc đàm thoại bất khả năng tiến hành hạ khứ.” Tha môn đình trước ngã đích nhân tình, khán xuất liễu ngã ná bình tĩnh trung bất khả động dao đích chính tín, cải biến liễu giá chủng tổ pháp. Tuy nhiên ngã môn đô tại đàm tiểu phong thanh, khước tại đầu trí đầu dừng. Cú cú thị đao quang kiếm ảnh, cú cú đô thị hãm tĩnh. Tha môn cấp ngã bả liễu nhất thiên đích long môn trận, tối chung thị tưởng yếu ma tý ngã đích chủ ý thức, đắc đáo tha môn nhu yếu đích đông tây. Khả từng nhất khai thủy ngã tự tri đạo liễu tha môn đích chân thực ý đồ, dụng Đại Pháp sở phú dữ ngã đích trí huệ bả giá ta âm mưu hoá giải. Bình tĩnh đích đàm thoại trung hữu vô số tha môn đích khủng hách, nhiên nhi từng ngã khẩu lý xuất lai đích đô thị đối Đại Pháp đích chính tín. Tối hậu tha môn trao bất đáo lậu động, dã trao bất đáo tha môn tướng đắc đáo đích đông tây liễu, ngã khước bình tĩnh địa thuyết: “Chỉ yếu nhĩ môn hải hữu nhất ty thiện niệm hoà đối Đại Pháp đích chân xác nhận thức, ngã môn Đại Pháp đệ tử hội cứu độ nhĩ môn.” Tha môn chỉ hảo đối ngã trí tạ.

Hậu lai ngã khứ đáo ngoại địa nhất vị học viên gia, tha trọng phụ thị học thuật lĩnh vực đích đối đầu nhân, bác sĩ sinh đạo sư. Tha khán liễu ngã tả đích nhất ta tu luyện tâm đắc thể hội hậu, đối ngã phi thường tôn trọng, bả tha môn gia tối hảo đích phòng gian hoà tha đích thư phòng đăng xuất lai cấp ngã, xử ngã tại giá lý an tĩnh đích tả liễu ngân đa tu luyện thể hội khứ chứng thực Đại Pháp. Nhi tha tự kỹ khước thủy đáo nhất cá bất thông phong

kiên định. Do vậy tôi khai bút viết: “Tôi nhận thức rằng Pháp Luân Đại Pháp là chính Pháp tu luyện vĩ đại nhất vạn năm xưa nay khó gặp.” Lúc ấy tôi đặt tâm của mình định tại câu này; đó là câu trả lời của tôi đối với tà ác. Họ lập tức thả tôi ra.

Tháng Mười năm ngoài người phụ trách “phòng 610”⁴ cấp tỉnh tìm gặp tôi để nói chuyện; tôi luôn luôn dùng chính tín và trí huệ để nói chuyện với họ. Họ vô lý [bất kính] động đến tên Sư phụ của tôi, tôi bèn nói rất có lý tính, bình tĩnh nhưng rất vững chắc với họ: “Các vị nhất định phải tôn kính Sư phụ chúng tôi; đó là cơ sở nói chuyện giữa chúng ta; nếu không, thì không thể nói chuyện được.” Họ chăm chú nhìn vào cặp mắt tôi, và thấy được trong sự bình tĩnh của tôi là chính tín không thể lay động, [họ] bèn thay đổi cách nói chuyện. Tuy rằng chúng tôi nói chuyện cười vui, nhưng kỳ tình đang đầu trí đầu dừng. Mỗi câu đều là đao kiếm lấp loáng, mỗi câu đều là cạm bẫy. Họ quay tôi một ngày như thế, rốt cuộc là muốn làm chủ ý thức của tôi phải tê liệt, để đạt được những điều mà họ cần. Nhưng ngay từ đầu tôi đã biết được ý đồ thực sự của họ, và dùng trí huệ được Đại Pháp trao cho mà hoá giải hết âm mưu ấy. Trong cuộc đàm thoại bình tĩnh có vô số những điều họ đe dọa; nhưng những điều từ miệng tôi nói ra đều là chính tín đối với Đại Pháp. Cuối cùng họ không tìm được chỗ sơ hở nào, cũng không tìm được điều mà họ định tìm; tôi bèn bình tĩnh nói với họ: “Chỉ cần các vị còn một chút thiện niệm và nhận thức đúng đắn về Đại Pháp, thì các đệ tử Đại Pháp chúng tôi sẽ cứu độ các vị.” Họ chỉ [có thể] cảm ơn tôi.

Sau này tôi có đến nhà một vị học viên ở tỉnh khác; chồng cô ấy là người đứng đầu trong một lĩnh vực khoa học, hướng dẫn các tiến sĩ. Ông ấy đã xem một số tu luyện tâm đắc thể hội mà tôi viết, và hết sức tôn trọng tôi; [ông] dành gian phòng tốt nhất trong nhà và thư phòng của mình để tôi dùng, cho phép tôi ở nơi yên tĩnh ấy mà viết rất nhiều tu luyện thể hội để chứng thực Đại Pháp. Còn bản thân ông ta chuyển đến nghỉ tại gian phòng nhỏ

đích tiêu phòng gian, tịnh tại ná lý tả tha ná học khoa đích thập ngũ cương yếu. Ngạn đa học viên bất giải đích thuyết: “Ngã môn lai liễu tha nhất điểm dã bất cao hứng, thụ tại tha gia trụ đô thị thụ ná cá bất thông phong đích tiêu phòng gian, một tướng đảo tha đối nhĩ giá ma hảo, cư nhiên bả tha tối hảo đích đông tây đô cấp liễu nhĩ, thái bất khả tư nghị liễu.” Ngã tự kỷ thể hội, đương nhĩ tại nhân diện tiên triển hiện đích đô thị Đại Pháp đệ tử đích lý tính, trí huệ, tường hoà, dĩ cập Đại Pháp đích uy nghiêm thời, nhân nhất định hội đối Đại Pháp thăng khởi kính ngưỡng chí tâm. Tha đối ngã giá ma hảo, thị nhân vi Đại Pháp đích trí huệ hoà uy nghiêm tại ngã thân thượng đắc dĩ triển hiện. Ngã tuy nhiên bất đồng tha ná cá học khoa đích tri thức, khả ngã dụng Đại Pháp sở phú dữ ngã đích trí huệ từng các cá giác độ dẫn đạo tha khứ tư khảo tha ná cá học khoa, ngã thuyết: “Giáo thụ, ngã nhất điểm dã bất đồng nhĩ đích học khoa tri thức, khả ngã cương tài đàm đích nhận thức, ngã tương tín nhĩ bồi dưỡng đích bác sĩ sinh một hữu nhất cá năng hữu giá ma thâm khắc đích nhận thức, liên nhĩ tự kỷ đô một hữu giá ma khai khoát đích tư duy, nhi ngã giá nhất thiết trí huệ đô thị từng Đại Pháp trung lai đích.” Ngã khai ngoạn tiêu địa thuyết: “Giáo thụ, nhĩ ưng cai thụ dữ ngã bác sĩ chứng thụ.” Giáo thụ tiêu liễu, thuyết dã nhất định yếu hảo hảo nghiên cứu nhất hạ “Chuyển Pháp Luân”.

kém thông thoáng, và ở đó viết 15 cương yếu khoa học của mình. Rất nhiều học viên không lý giải được nhận xét rằng: “Chúng tôi đến chơi là ông ấy không ưng ý chút nào; ai nghĩ lại nhà ông ấy đều ở tại gian phòng nhỏ kém thông thoáng; không ngờ rằng ông ấy lại đối xử tốt với bạn như thế, lại cấp cho bạn những thứ tốt nhất; thật quả là rất khó tin.” Tôi chiêm nghiệm rằng, khi thể hiện của chư vị ở trước mặt người ta đều là lý tính, trí huệ, hoà ái của đệ tử Đại Pháp, cũng như sự uy nghiêm của Đại Pháp thì người ta nhất định sẽ xuất hiện tâm kính trọng đối với Đại Pháp. Ông ấy đối xử tốt với tôi như thế là vì ở tôi thi triển được trí huệ và uy nghiêm của Đại Pháp. Tuy rằng tôi không hiểu biết về chuyên khoa của ông, nhưng tôi có thể dùng trí huệ mà mình có được nhờ Đại Pháp mà từ các giác độ khác nhau để dẫn hướng tư duy của ông trong chuyên khoa của mình; tôi nói: “Thưa giáo sư, tôi không biết gì mấy về chuyên ngành khoa học của giáo sư, nhưng qua nhận thức của mình trong cuộc nói chuyện vừa rồi, tôi tin rằng trong các nghiên cứu sinh mà giáo sư bồi dưỡng không có ai có được nhận thức sâu sắc như [tôi], ngay cả giáo sư cũng không có được tư duy rộng như thế; vậy mà hết thầy trí huệ ấy của tôi đều từ Đại Pháp mà có.” Tôi nói đùa với ông ấy: “Thưa giáo sư, giáo sư cần cấp bằng tiến sĩ cho tôi mới được.” Giáo sư cười và nói rằng sẽ nhất định nghiên cứu thật kỹ cuốn *Chuyển Pháp Luân*.

Bình “Đại Pháp đích uy nghiêm”

Thử đệ tử đàm đắc phi thường hảo, giá tự thị Chính Pháp dữ cá nhân tu luyện đích bất đồng, đồng thời dã thể hiện liễu tại cá nhân tu luyện trung kiên thực đích cơ sở. Một hữu Đại Pháp đệ tử đích Thiện tự bất thị tu luyện nhân, Đại Pháp đệ tử bất năng chứng thực Pháp tự bất thị Đại Pháp đệ tử. Tại yết lộ tà ác thời dã thị văn cứu chúng sinh, viên mãn tự kỷ đích thể giới.

Lý Hồng Chí
2001 niên 7 nguyệt 17 nhật

Lời bình “uy nghiêm của Đại Pháp”

Đệ tử này bàn luận hết sức tốt; đây chính là chỗ khác nhau giữa Chính Pháp và tu luyện cá nhân, đồng thời cũng thể hiện được cơ sở vững chắc trong tu luyện cá nhân. Không có cái Thiện của đệ tử Đại Pháp thì không phải người tu luyện; đệ tử Đại Pháp mà không có khả năng chứng thực Pháp thì không phải là đệ tử Đại Pháp. Khi vạch rõ tà ác thì đồng thời cứu văn chúng sinh, viên mãn thể giới của bản thân mình.

Lý Hồng Chí
17 tháng Bảy, 2001

-
1. *Lý tính*: tính hợp lý.
 2. *Đường đường chính chính*: (một cách) đường hoàng; tiếng Anh dịch là *with openness and dignity*.
 3. *Thiên lý*: đạo lý của trời.
 4. *610 bạn công thất*: phòng công tác 610. Tên thật là *Xử lý Pháp Luân Công vấn đề lĩnh đạo tiêu tổ bạn công thất* — Phòng công tác tiêu tổ lãnh đạo vấn đề xử lý Pháp Luân Công. Đây là cơ quan có tổ chức riêng ngành dọc xuyên suốt từ Bắc Kinh xuống đến các cấp địa phương, báo cáo trực tiếp đến Trung Ương Đảng, chuyên trách bức hại Pháp Luân Công. Vì được thành lập ngày 10 tháng Sáu, 1999, nên được gọi là “phòng 610”. Được lập ra với mục tiêu “đàn áp chính trị”, phòng 610 có quyền chỉ đạo rất cao và có thể vượt qua các điều khoản luật pháp trong hành động. <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2001/9/17/13937p.html>, <http://www.minghui.ca/mh/articles/2001/9/15/16614p.html>